

Ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi vakuutusedustuksesta

(2001/C 29 E/10)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

KOM(2000) 511 lopull. — 2000/0213(COD)

(Komission esittämä 20 päivänä syyskuuta 2000)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 47 artiklan 2 kohdan ja 55 artiklan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajilla on keskeinen asema vakuutus- ja jälleenvakuutus tuotteiden jakelun alalla yhteisössä.
- (2) Neuvoston direktiivi 77/92/ETY⁽¹⁾ oli ensimmäinen toimi, jolla edistettiin vakuutusasiamiesten ja vakuutusvälittäjien mahdollisuuksia hyödyntää sijoittautumisvapautta ja palvelujen tarjoamisen vapautta.
- (3) Direktiiviä 77/92/ETY on tarkoitus soveltaa, kunnes vakuutusasiamies- ja vakuutusvälittäjätoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta annettujen kansallisten sääntöjen yhteensovittamista koskevat säännökset tulevat voimaan.
- (4) Jäsenvaltiot noudattivat laajalti vakuutusedustajista 18 päivänä joulukuuta 1991 annettua komission suositusta 92/48/ETY⁽²⁾, mikä auttoi lähentämään vakuutusedustajien ammatillisia vaatimuksia ja rekisteröitymistä koskevia kansallisia säännöksiä.
- (5) Kansallisten säännösten välillä on kuitenkin vielä huomattavia eroja, jotka muodostavat esteitä vakuutus- ja jälleenvakuutusedustustoiminnan aloittamiselle ja harjoittamiselle sisämarkkinoilla. Tästä syystä on aiheellista korvata direktiivi 77/92/ETY ja suositus 92/48/ETY uudella direktiivillä.
- (6) Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien olisi hyödyttävä perustamissopimuksen mukaisesta sijoittautumisvapaudesta ja palvelujen tarjoamisen vapaudesta.
- (7) Vakuutusalan yhtenäismarkkinoiden moitteetonta toimintaa vaikeuttaa se, että vakuutusedustajat eivät voi toimia vapaasti koko yhteisössä.
- (8) Vakuutusedustustoiminnan aloittavia tai sitä harjoittavia henkilöitä koskeviin ammatillisiin vaatimuksiin tai rekisteröintiin liittyvien kansallisten säännösten yhteensovittaminen voi tästä syystä edistää sekä rahoituspalvelujen yhtenäismarkkinoiden toteuttamisen loppuunsaattamista ja kuluttajansuojan paranemista tällä alalla.
- (9) Vakuutus tuotteiden jakelijoina voivat toimia monentyyppiset henkilöt tai laitokset, kuten asiamiehet, välittäjät ja finanssitarvikealat. Toiminnanharjoittajien tasapuolinen kohtelu ja kuluttajansuoja edellyttävät, että kaikki kyseiset henkilöt tai laitokset kuuluvat tämän direktiivin soveltamisalaan.
- (10) Tämän direktiivin olisi katettava henkilöt, joiden tavantomaiseen liiketoimintaan kuuluu vakuutusedustuspalvelujen ammattimainen tarjoaminen kolmansille. Direktiivin soveltamisalaan ei siis pitäisi kuulua henkilöiden, jotka harjoittavat muunlaista ammatillista toimintaa, esimerkiksi veroneuvojat tai tilineuvojat, mutta jotka antavat satunnaisesti neuvoja vakuutusturvasta kyseistä ammattitoimintaa harjoittaessaan.
- (11) Jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus olla soveltamatta tätä direktiiviä vakuutusedustusta sivutoimisesti harjoitaviin henkilöihin. Kuluttajansuojan vuoksi tämä mahdollisuus olisi kuitenkin rajattava tarkoin.
- (12) Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajan rekisteröinnistä olisi vastattava sen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten, jossa edustajan pääkonttori sijaitsee edellyttäen, että tämä täyttää tiukat ammatilliset vaatimukset, jotka liittyvät pätevyteen, hyvään maineeseen, vastuuvakuutukseen ja taloudelliseen kapasiteettiin.
- (13) Rekisteröinnin olisi mahdollistettava vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajille toiminnan harjoittaminen muissa jäsenvaltioissa sijoittautumisvapauden ja palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella edellyttäen, että toimivaltaisten viranomaisten välillä on noudatettu asianmukaista ilmoitusmenettelyä.

⁽¹⁾ EYVL L 26, 31.1.1977, s. 14, Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisasiakirjalla.

⁽²⁾ EYVL L 19, 28.1.1992, s. 32.

- (14) Asianmukaisia seuraamuksia tarvitaan niitä henkilöitä kohtaan, jotka harjoittavat vakuutus- tai jälleenvakuutus-edustustoimintaa rekisteröitymättä, niitä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä kohtaan, jotka käyttävät rekisteröitymättömien edustajien palveluja tai sellaisia edustajia kohtaan, jotka eivät noudata tämän direktiivin mukaisesti annettuja kansallisia säännöksiä.
- (15) Toimivaltaisten viranomaisten välinen yhteistyö ja tietojenvaihto on olennaisen tärkeää kuluttajansuojan kannalta sekä vakuutus- ja jälleenvakuutus toiminnan luotettavuuden varmistamiseksi yhtenäismarkkinoilla.
- (16) On olennaisen tärkeää, että kuluttajat tietävät, antaako vakuutusedustaja neuvoja lukuisten vakuutusyritysten vai ainoastaan joidenkin vakuutusyritysten tarjoamista vakuutus tuotteista.
- (17) Jos vakuutusedustaja ilmoittaa antavansa neuvoja lukuisten vakuutusyritysten tuotteista, edustajan olisi tehtävä tasapuolinen ja riittävän laaja analyysi markkinoilla saatavilla olevista tuotteista. Lisäksi vakuutusedustajien olisi aina perusteltava antamansa neuvot.
- (18) Vastaavanlaisia tiedonantovaatimuksia ei tarvita, jos asiakkaana on yritys, joka etsii jälleenvakuutusta tai vakuutusta kaupallisen ja teollisen riskin kattamiseksi.
- (19) Jäsenvaltioissa tarvitaan sopivat ja tehokkaat valitus- ja oikaisumenettelyt, jotta vakuutusedustajien ja asiakkaiden väliset riidat voidaan ratkaista soveltamalla mahdollisuuksien mukaan jo käytössä olevia menettelyjä.
- (20) Rajoittamatta asiakkaiden oikeutta viedä asia oikeuteen jäsenvaltioiden olisi rohkaistava tuomioistuinlaitoksen ulkopuolista riitojenratkaisua varten perustettuja julkisia tai yksityisiä elimiä yhteistyöhön rajatylittävien riitojen ratkaisemiseksi; yhteistyö voisi etenkin mahdollistaa sen, että asiakkaat voivat ottaa yhteyttä oman oleskelumaansa tuomioistuinlaitoksen ulkopuolisiin elimiin muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneita vakuutusedustajia koskevilla valituksissa,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Soveltamisala

1. Direktiivillä säädetään säännöt vakuutus- ja jälleenvakuutus edustustoiminnan aloittamiselle ja harjoittamiselle.

2. Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa tämän direktiivin säännöksiä vakuutus sopimuksia tarjoaviin henkilöihin, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- sopimukset eivät edellytä yleistä tai erityistä tietämystä vakuutuksista,
- sopimukset eivät ole henkivakuutuksia,
- vakuutus ei kata vastuuriskejä,
- kyseinen henkilö harjoittaa päätoimensaan muuta ammatillista toimintaa kuin vakuutusedustusta,
- vakuutus liittyy toimitettuun tavarahan tai palveluun, erityisesti kun tällainen vakuutus kattaa joko kyseisen henkilön toimittamien tavaroiden rikkoutumiseen, katoamiseen tai vahingoittumiseen liittyvät riskit tai tavaroita koskevat vahingonkorvaukset kyseiseltä henkilöltä varatun matkan osalta,
- vakuutusmaksun arvo on alle 1 000 euroa ja vakuutus sopimus on voimassa alle vuoden.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- "vakuutusyrityksellä" yritystä, joka on saanut virallisen toimiluvan neuvoston direktiivin 73/239/ETY 6 artiklan ⁽¹⁾ tai neuvoston direktiivin 79/267/ETY 6 artiklan ⁽²⁾ mukaisesti;
- "jälleenvakuutusyrityksellä" Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/78/EY ⁽³⁾ 1 artiklan c kohdassa tarkoitettua jälleenvakuutusyritystä;
- "vakuutusedustuksella" vakuutus sopimusten esittelemistä, niistä tiedottamista, sopimusehdotusten laatimista, vakuutus sopimusten teon valmisteleminen tai vakuutus sopimusten tekemistä, tai avustamista niiden hoidossa ja toteuttamisessa erityisesti korvaustapauksissa;
- "jälleenvakuutusedustuksella" jälleenvakuutus sopimusten esittelemistä, niistä tiedottamista, sopimusehdotusten laatimista, jälleenvakuutus sopimusten teon valmisteleminen tai jälleenvakuutus sopimusten tekemistä, tai avustamista niiden hoidossa ja toteuttamisessa erityisesti korvaustapauksissa;

⁽¹⁾ EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3.

⁽²⁾ EYVL L 63, 13.3.1979, s. 1.

⁽³⁾ EYVL L 330, 5.12.1998, s. 1.

5. "vakuutusedustajalla" jokaista henkilöä, joka korvausta vastaan aloittaa vakuutusedustuksen ja siihen liittyvien neuvontapalvelujen tarjoamisen tai harjoittaa sitä, lukuun ottamatta vakuutusyritystä tai vakuutusyrityksen työntekijää, kun työntekijä toimii kyseisen vakuutusyrityksen vastuulla;
6. "jälleenvakuutusedustajalla" jokaista henkilöä, joka korvausta vastaan aloittaa jälleenvakuutusedustuksen ja siihen liittyvien neuvontapalvelujen tarjoamisen tai harjoittaa sitä, lukuun ottamatta jälleenvakuutusyritystä tai jälleenvakuutusyrityksen työntekijää, kun työntekijä toimii kyseisen jälleenvakuutusyrityksen vastuulla;
7. "suurilla riskeillä" direktiivin 73/239/ETY 5 artiklan d kohdassa tarkoitettuja riskejä;
8. "kotijäsenvaltiolla":
 - a) edustajan ollessa luonnollinen henkilö jäsenvaltiota, jossa tämän kotipaikka sijaitsee ja jossa toimintaa harjoitetaan;
 - b) edustajan ollessa oikeushenkilö jäsenvaltiota, jossa sen rekisteröity toimipaikka sijaitsee, tai jos sillä ei kansallisen lainsäädännön mukaan ole tällaista toimipaikkaa, jäsenvaltiota, jossa sen päätoimipaikka sijaitsee;
9. "toimivaltaisilla viranomaisilla" viranomaisia, jotka jokainen jäsenvaltio nimittää 6 artiklan mukaisesti;
10. "pysyvällä välineellä" välinettä, jonka avulla asiakas voi säilyttää henkilökohtaisesti hänelle osoitetut tiedot siten, että niitä voidaan käyttää tulevaisuudessa tietojen tarkoituksen kannalta riittävän ajan, ja joka sallii säilytettyjen tietojen jäljentämisen muuttumattomana.

II LUKU

REKISTERÖINTIÄ KOSKEVAT VAATIMUKSET

3 artikla

Rekisteröinti

1. Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien on oltava 6 artiklan 2 kohdassa määriteltyjen toimivaltaisten viranomaisten rekisteröimiä kotijäsenvaltiossaan.
2. Rajoittamatta 4 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan säännösten soveltamista, jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajaksi rekisteröinnin edellytyksenä on 4 artiklassa säädettyjen ammatillisten vaatimusten täyttyminen.

3. Rekisteröidyt vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajat voivat aloittaa vakuutus- tai jälleenvakuutusedustuksen tai harjoittaa sitä yhteisössä sekä sijoittautumisvapauden että palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettujen rekisteröintitiedot ovat helposti yleisesti saatavilla.

5. Vakuutusyritykset voivat käyttää ainoastaan rekisteröityjen vakuutusedustajien, jälleenvakuutusedustajien ja 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen henkilöiden tarjoamia vakuutus- ja jälleenvakuutusedustuspalveluja.

4 artikla

Ammatilliset vaatimukset

1. Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajalla on oltava asianmukaiset yleiset, kaupalliset ja ammatilliset tiedot ja taidot.

Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua vaatimusta kaikkiin henkilöihin, jotka työskentelevät joko yrityksessä tai luonnollisen henkilön palveluksessa, joka harjoittaa vakuutus- tai jälleenvakuutusedustusta. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että yritysten johdolla tai luonnollisilla henkilöillä sekä vakuutus- tai jälleenvakuutusedustustoimintaan suoraan osallistuvalla henkilöstöllä on tällaiset tiedot ja taidot.

Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua vaatimusta vakuutusedustustoiminnan aloittaviin tai sitä harjoittaviin luonnollisiin henkilöihin, jotka harjoittavat päätoimenaan muuta ammatillista toimintaa kuin vakuutusedustusta ja joilla on muu pääasiallinen tulonlähde. Tällainen henkilö saa harjoittaa edustustoimintaa ainoastaan silloin, kun tämän artiklan edellytykset täyttävä vakuutusedustaja tai vakuutusyritys on ottanut täyden vastuun kyseisen henkilön toimista ja tarjoaa tälle myös asianmukaisen ja asiaa koskevan peruskoulutuksen.

2. Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajien on oltava hyvämaineisia. Vakuutusedustajasta ei erityisesti saa olla vakuutus- ja jälleenvakuutustoimintaan liittyvää merkintää rikosrekisterissä tai vastaavassa kansallisessa rekisterissä ja hän saa olla aiemmin konkurssiin asetettu henkilö ainoastaan, jos hänen oikeutensa hallita omaisuuttaan on palautettu kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua vaatimusta kaikkiin henkilöihin, jotka tekevät työtä joko yrityksessä tai luonnolliselle henkilölle, joka harjoittaa vakuutus- tai jälleenvakuutusedustusta. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kyseisten yritysten johto tai kyseinen luonnollinen henkilö täyttää nämä vaatimukset. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- tai jälleenvakuutusedustustoimintaan suoraan osallistuva henkilöstö täyttää nämä vaatimukset.

3. Vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajalla on oltava huolimattomasta ammatillisesta toiminnasta aiheutuvan vahingon korvausvastuun kattamiseksi vastuuvakuutus tai muu vastaava vakuus, jonka määrä on vähintään 1 000 000 euroa korvausvaatimusta kohden, jollei vakuutusyrittäjä, jälleenvakuutusyrittäjä tai muu yritys, jonka puolesta tai jonka lukuun vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja on valtuutettu toimimaan, tarjoa tällaista vakuutusta tai vastaavanlaisia vakuuksia.

4. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet asiakkaiden suojelemiseksi, jos vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja ei kykene siirtämään vakuutusmaksua vakuutus- tai jälleenvakuutusyrittäjälle tai korvaussummaa vakuutetulle.

Tässä tarkoituksessa voidaan toteuttaa jokin seuraavista toimenpiteistä:

- a) säädetään, että asiakkaan edustajalle maksamia vakuutusmaksuja kohdellaan niin kuin ne olisi maksettu suoraan yritykselle ja että edustajalle maksetut korvaukset katsotaan maksetuiksi vasta sitten, kun asiakas on todella saanut ne;
- b) vaaditaan, että vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajan taloudellisen kapasiteetin on oltava pysyvästi 8 prosenttia vuotuisesta saatujen nettotulojen määrästä ja vähintään 15 000 euroa;
- c) vaaditaan, että asiakkaan rahat siirretään täysin erillisille asiakastileille ja että tällaisia tilejä ei voi käyttää korvausten maksamiseksi muille velkojille konkurssitilanteessa;
- d) vaaditaan takuurahaston perustamista.

5. Vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajan toiminnan harjoittaminen edellyttää, että tässä artiklassa vahvistetut ammatilliset vaatimukset täytetään pysyvästi.

6. Jäsenvaltioiden on erityisesti varmistettava, että 3 ja 4 kohdassa säädetty vaatimukset täytetään.

7. Jäsenvaltiot voivat vahvistaa tässä artiklassa säädetty vaatimukset tai asettaa lainkäyttöalueellaan rekisteröidyille vakuutus- ja jälleenvakuutusedustajille muita vaatimuksia.

5 artikla

Ilmoitus sijoittautumisesta ja palvelujen tarjoamisesta toisessa jäsenvaltiossa

1. Vakuutus- tai jälleenvakuutusedustajan, joka aikoo ensimmäistä kertaa harjoittaa liiketoimintaa yhdessä tai useammassa

jäsenvaltiossa palvelujen tarjoamisen vapauden tai sijoittautumisvapauden perusteella, on ilmoitettava asiasta ennalta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on kuukauden kuluessa kyseisestä ilmoituksesta annettava asia tiedoksi sen jäsenvaltion tai niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, jonka tai joiden alueella vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja aikoo harjoittaa liiketoimintaa palvelujen tarjoamisen vapauden tai sijoittautumisvapauden perusteella, sekä vahvistettava, että vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja on asianmukaisesti rekisteröity.

2. Vakuutus- tai jälleenvakuutusedustaja voi aloittaa liiketoimintansa kuukauden kuluttua siitä päivästä, jona hän on kotijäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta saanut tiedon 1 kohdassa tarkoitettua tiedonannosta.

3. Jäsenvaltion viranomaisten, jossa edustaja haluaa harjoittaa toimintaa palvelujen tarjoamisen vapauden tai sijoittautumisvapauden perusteella, on kuukauden kuluttua 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta annettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille tarvittaessa tiedoksi yleiseen etuun perustuvat erityisvaatimukset, joiden mukaisesti liiketoimintaa on harjoitettava niiden alueella.

6 artikla

Toimivaltaiset viranomaiset

1. Jäsenvaltioiden on nimettävä toimivaltaiset viranomaiset, joiden tehtävänä on tämän direktiivin täytäntöönpanon varmistaminen. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava näistä viranomaisista sekä mahdollisesta tehtävien jaosta komissiolle.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen viranomaisten on oltava joko julkisia viranomaisia, kansallisen lainsäädännön mukaisia elimiä tai kansallisessa lainsäädännössä nimenomaisesti tätä varten valtuutettujen julkisten viranomaisten hyväksymiä elimiä.

3. Kyseisillä viranomaisilla on oltava kaikki tehtäviensä hoitamiseksi tarvittavat valtuudet.

7 artikla

Seuraamukset

1. Jollei 1 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, jäsenvaltioiden on säädettävä asianmukaisista seuraamuksista, joita sovelletaan henkilöihin, jotka harjoittavat vakuutus- tai jälleenvakuutusedustusta, vaikka heitä ei ole rekisteröity jäsenvaltiossa.

2. Jollei 1 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, jäsenvaltioiden on säädettävä asianmukaisista seuraamuksista, joita sovelletaan vakuutusyrityksiin, jotka käyttävät sellaisten henkilöiden tarjoamia vakuutus- tai jälleenvakuutusedustuspalveluja, joita ei ole rekisteröity jäsenvaltiossa.

3. Jäsenvaltioiden on säädettävä asianmukaisista seuraamuksista, joita sovelletaan, jos vakuutus- tai jälleenvakuutusdustaja ei noudata tämän direktiivin mukaisesti annettuja kansallisia säännöksiä.

4. Toimivaltaisten viranomaisten on toimittava yhteistyössä ja ilmoitettava toisilleen

- a) vakuutus- ja jälleenvakuutusdustajista, joihin on sovellettu 3 kohdassa tarkoitettuja seuraamuksia;
- b) laiminlyönneistä, väärinkäytöksistä tai puutteellisten neuvojen antamisesta, joihin vakuutus- tai jälleenvakuutusdustajan on todettu syyllistyneen;
- c) vakuutus- tai jälleenvakuutusdustajaa kohtaan aloitetuista oikaisumenettelyistä.

5. Tämän artiklan 1–4 kohdassa tarkoitettuja tietoja vastaanottavia ja antavia henkilöitä koskee salassapitovelvollisuus neuvoston direktiivin 92/49/ETY 16 artiklan ⁽¹⁾ ja neuvoston direktiivin 92/96/ETY 15 artiklan ⁽²⁾ säännöksiä vastaavalla tavalla.

8 artikla

Valitukset

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että otetaan käyttöön järjestely, jota hyödyntäen asiakkaat ja muut asianomaiset osapuolet voivat tehdä valituksia vakuutus- ja jälleenvakuutusdustajista.

9 artikla

Riitojen ratkaisu tuomioistuinlaitoksen ulkopuolella

1. Jäsenvaltiot edistävät asianmukaisten ja tehokkaiden valitus- ja oikaisumenettelyjen käyttöönottoa vakuutusdustajien ja asiakkaiden välisten riitojen ratkaisemiseksi ja käyttävät tähän soveltuvin osin jo perustettuja elimiä.

2. Jäsenvaltiot edistävät näiden elinten yhteistyötä rajatylittävien riitojen ratkaisemisessa.

III LUKU

VAKUUTUSEDUSTAJIA KOSKEVAT TIEDONANTOVAATIMUKSET

10 artikla

Vakuutusdustajan antamat tiedot

1. Vakuutusdustajan on annettava asiakkaalle ennen ensimmäistä yhteydenottoa ainakin seuraavat tiedot:

- a) henkilöllisyytensä ja osoitteensa;

⁽¹⁾ EYVL L 228, 11.8.1992, s. 1.

⁽²⁾ EYVL L 360, 9.12.1992, s. 1.

- b) antaako vakuutusdustaja asiakkaalle neuvoja lukuisten vakuutusyritysten tarjoamasta vakuutusturvasta vai ei. Jälkimmäisessä tapauksessa vakuutusdustajan on ilmoitettava asiakkaalle myös niiden vakuutusyritysten lukumäärä ja nimet, joiden kanssa vakuutusdustaja voi harjoittaa ja harjoittaa liiketoimintaa kunkin riskiluokan kattamisen osalta;

- c) kaikki yli 10 prosentin osuudet, jotka vakuutusdustajalla on suoraan tai välillisesti vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen äänimäärästä ja pääomasta, sekä kaikki yli 10 prosentin osuudet, jotka vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksellä tai vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen emoyhtiöllä on suoraan tai välillisesti vakuutusdustajan äänimäärästä ja pääomasta;

- d) sopimusveloitteet, joiden mukaan vakuutusdustajan on toimittava yhteistyössä yhden tai useamman vakuutusyrityksen kanssa sekä näiden yritysten nimet;

- e) kuka katsotaan vastuulliseksi laiminlyönneistä, väärinkäytöksistä tai puutteellisten neuvojen antamisesta, joihin vakuutusdustaja voi syyllistyä vakuutusdustustoiminnassaan;

- f) edellä 8 artiklassa tarkoitettu järjestely, jonka avulla asiakkaat ja muut asianomaiset osapuolet voivat tehdä valituksia vakuutus- ja jälleenvakuutusdustajista, ja tarvittaessa tiedot 9 artiklassa tarkoitetuista tuomioistuinlaitoksen ulkopuolisista valitus- ja oikaisumenettelyistä;

- g) rekisteri, johon edustajat on merkitty, ja keinot rekisteröinnin tarkistamiseksi.

2. Jos vakuutusdustaja ilmoittaa antavansa asiakkaalle neuvoja lukuisten vakuutusyritysten tarjoamasta vakuutusturvasta 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettulla tavalla, hänen on vähintään annettava neuvoja, jotka perustuvat markkinoilla saatavissa olevien vakuutus sopimusten tasapuoliseen analyysiin, jonka perusteella vakuutusdustaja voi suositella asiakkaan tarpeisiin sopivaa vakuutus sopimusta.

3. Ennen vakuutus sopimuksen tekemistä vakuutusdustajan on vähintään selvitettävä asiakkaan vaatimukset ja tarpeet sekä annettava selvitys syistä, joihin hänen antamansa neuvot perustuvat.

4. Edellä 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuja tietoja ei tarvitse antaa suurten riskien vakuutusdustajan eikä jälleenvakuutusdustajan.

11 artikla

Tiedonantoa koskevat ehdot

1. Asiakkaille 10 artiklan mukaisesti ilmoitettavat tiedot on annettava:

- a) kirjallisesti paperilla tai muulla asiakkaan saatavilla ja helposti käytettävissä olevalla pysyvällä välineellä;

b) selkeästi ja täsmällisesti asiakkaan ymmärrettävissä olevassa muodossa;

c) sitoumusjäsenvaltion virallisella kielellä tai muulla sopimuspuolten sopimalla kielellä.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdan a alakohdassa säädetään, 10 artiklassa tarkoitetut tiedot voidaan antaa suullisesti ainoastaan kun vakuutusurvan voimassaolon välitön alkaminen on tarpeen tai asiakas haluaa sen alkavan välittömästi.

IV LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

12 artikla

Kumoaminen

Kumotaan direktiivi 77/92/ETY.

13 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan

viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2003. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

14 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

15 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.